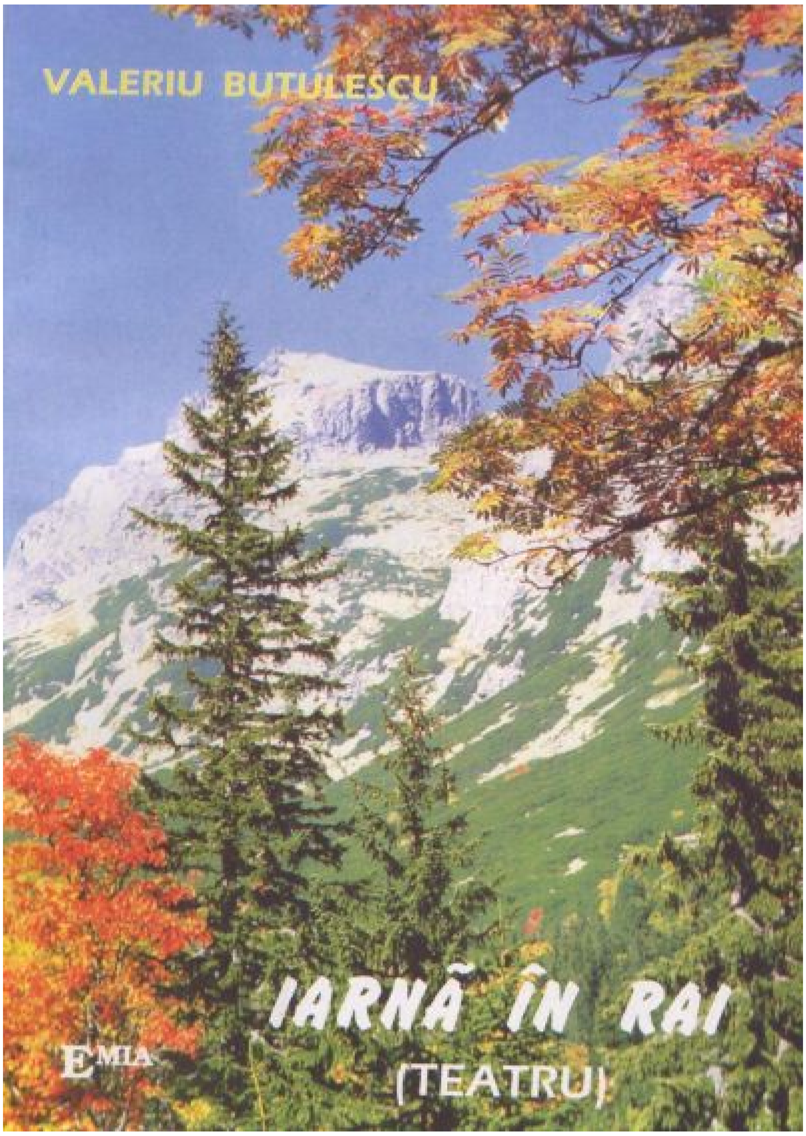
Biblioteca Citatepedia
spațiu virtual găzduit de www.citatepedia.ro

Încredințez această piesă de teatru în format electronic Bibliotecii Citatepedia. Reproducerea sau tipărirea de replici sau fragmente este liberă, cu condiția precizării sursei şi autorului.

Tipărirea integrală sau punerea în scenă a acestor piese se pot face numai cu acordul scris al autorului. Acord care se poate obține mai uşor decât vă imaginați.

Valeriu Butulescu

VALERIU BUTULESCU

IARNĂ ÎN RAI

(Globalizare)

Personaje

Regizorul

Femeia

Bărbatul

Groparul

2004

SCENA 1

Noapte cu lună plină. Regizorul stă pe scaun în Turnul de Control, având în față un pupitru de comandă. Ține în mână Textul dramatic. Jos, în parc, Bărbatul şi Femeia dorm pe bancă, acoperiți complet cu o pătură verde. Sub bancă se văd nişte blugi bărbăteşti şi o poşetă de damă. Prin parc sunt împrăştiate resturile unui avion militar sfărâmat. Pe copaci atârnă tăblițe: Nu rupeți florile!, Nu călcați pe iarbă!, Fumatul interzis!, Zonă fără droguri şi alcool! O gură de canal, cu capac, se vede în stânga jos, pe aleea parcului.

REGIZORUL: Ce vă uitați aşa? Planetele figurează în fişa mea de inventar! Sunt singurul proprietar de stele! Eu acord şi retrag licențe de zbor cometelor! Dirijez mişcarea cerească. Avioane? Nu mai există demult! Ultimul s-a prăbuşit în dimineața erei noastre. Avea încărcătură atomică. Atunci decorul a ars în întregime şi piesa a trebuit rescrisă. Scenariul îmi aparține! *(Arată Textul dramatic.)* Text scânteietor! Replici fulgerătoare: luminoase şi imprevizibile. Personajul principal sunt eu, Regizorul. Noul decor, precum vedeți, e simplu: un parc plin de verdeață, un colț de rai, undeva pe pământ. Lumină naturală: o lună palidă, câteva stele, un glob solar de cinci sute de wați. *(Tare.)* Lumea, ediția doua, revăzută şi adăugită! Spectacol comic, în două ere, fără antract. Personaje puține. Un Bărbat şi o Femeie… Suficient pentru un paradis de provincie! *(Se uită atent la Text.)* Avem şi un Gropar! Curios! Abia am îngropat o lume şi vine iar Groparul!

SCENA 2

Capacul de la gura de canal este împins în lături. Scoate capul Groparul.

GROPARUL: Viața fără gropar nu are haz, stăpâne! Tot ce meştereşti tu acolo sus va sfârşi în mâinile mele! Chiar tu mi-ai poruncit să strâng gunoiul ceresc aicea jos sub scenă! Cele mai înalte idealuri ajung până la urmă în rețeaua de canalizare.
REGIZORUL: Aiurea! Tu îngropi iarba tăiată, atâta tot! Dar gazonul din parc îl tund eu, amice! Nu uita, coasa e la mine!
GROPARUL: Atunci trebuie să tai mai adânc! Din rădăcină! Altfel, amândoi muncim degeaba. Pe unde coseşti tu, iarba creşte mai mare, mai deasă…
REGIZORUL *(oftează):* Nu înțelegi esența vieții… Eşti mărginit!
GROPARUL: Aşa m-ai conceput! Ciripesc în colivia limitelor mele.
REGIZORUL *(autoritar):* Ascultă, parcul acesta îmi aparține! Eu prefac argila în aur viu…
GROPARUL *(râde):* Iar eu transform aurul tău în argilă…
REGIZORUL: Vorbeşte mai încet… *(Arată spre banca din parc.)* Omenirea doarme!
GROPARUL: Bărbatul şi Femeia? Bine, dar ei nu dorm! Unduirea păturii nu-ți spune nimic? Sunt valurile iubirii…
REGIZORUL *(îngrijorat):* Vrei să spui că Bărbatul şi Femeia…
GROPARUL: Exact!
REGIZORUL: De ce oare?
GROPARUL: Se tem de singurătate.
REGIZORUL: Absurd! I-am împerecheat pentru a nu fi singuri!
GROPARUL: Singurătatea în doi e cea mai dureroasă. Vor să se înmulțească. Precum iarba…
REGIZORUL *(autoritar):* Nu voi permite aşa ceva! Am spus clar: patru personaje!
GROPARUL: Stăpâne, lasă-mă să iau unul cu mine jos. În trei, aritmetica e mai simplă…
REGIZORUL: Nu. Îți repet, coasa e la mine!
GROPARUL: Măcar Femeia... E singura care ştie tabla înmulțirii.
REGIZORUL: Ai înnebunit? Cum să îngropi Femeia? Abia am început!
GROPARUL: Vreau să mă-nsoțească! Are sâni frumoşi. Ai pus arome tari în corpul ei!
REGIZORUL: Tu trebuie să te ocupi de lucrurile urât mirositoare! Aşa am hotărât! Ce să caute Femeia în iadul tău subteran?
GROPARUL: M-am gândit bine. Nu poate fi iad adevărat, acolo unde nu există măcar o femeie…
REGIZORUL: Ce neruşinare! Nu-ți place Textul?
GROPARUL: E superficial! Te joci aşa cu nişte destine…
REGIZORUL: Cum îți permiți să judeci sublimul, necioplitule? Marş în fosa ta! *(Supus, Groparul se retrage în gura de canal.)*

SCENA 3

REGIZORUL: La un spirit vulgar orice subtilitate va avea o conotație vulgară. Ați auzit? S-a săturat de duhoare! Caută arome tari! În ființa Femeii am pus noblețe şi sensibilitate, nu numai parfumuri! *(Se uită atent la banca din parc, unde cei doi continuă să se mişte sub pătură.)* Sub pătura aceea verde doarme o capodoperă. *(Se uită la ceas, speriat.)* Şapte şi un sfert? O, cerule, cocoşul, am uitat de cocoş! *(Manevrează nervos butoanele pupitrului de comandă. Se aude un cântec răguşit de cocoş, repetat mecanic, enervant, la intervale foarte scurte de timp.)* Aşa! Stingem luna! Gata cu stelele… Păsărelele intră în program… *(Cucul şi privighetoarea încep să cânte.)* Lumină, să facem lumină! În mod excepțional, astăzi soarele răsare instantaneu.

Regizorul apasă crispat pe butoane. Brusc, scena este inundată de lumină. Cocoşul continuă să cânte sacadat. Bărbatul sare în picioare, Femeia, somnoroasă, rămâne pe bancă, învelindu-se în pătură. Din Turn, Regizorul urmăreşte atent scena printr-un binoclu.

SCENA 4

Regizorul, Bărbatul, Femeia

BĂRBATUL *(se învârte nervos):* Şapte şi un sfert! Timpul e nesfârşit, înțelegi, iubito? Şi, totuşi, e şapte şi un sfert!
FEMEIA: Da, scumpule…
BĂRBATUL: Desigur, veşnicia poate fi spartă într-o infinitate de secunde! Dialectic vorbind, numai aşa ne putem cântări destrămarea… Ai văzut cumva blugii mei?
FEMEIA: Caută sub bancă, iubitule!
BĂRBATUL *(îşi scoate hainele de sub bancă):* Ştiu, totul este relativ! Totdeauna m-a preocupat dimensiunea rațională a visului. Dar ne-ar trebui şi nouă nişte mobilă… Viața aceasta în parc devine imposibilă!
FEMEIA *(entuziasmată):* Aici totul e verde, sevele iubirii mustesc pretutindeni! Altceva nu ne trebuie, iubitule! *(Îşi ia poşeta de sub bancă; scoate din ea un ruj şi o oglindă.)*
BĂRBATUL *(se îmbracă grăbit):* Totuşi, măcar un dulap de haine… Trăim la periferia încrederii… E atâta promiscuitate în jur! Am răscolit atent această epavă; n-am găsit decât haine militare… Şi cocoşul acesta mă scoate din minți. Lumea s-a trezit. De ce mai cântă?
FEMEIA *(se fardează):* Să-ți fac un ceai verde?
BĂRBATUL: Mulțumesc! Mă oboseşte acest verde irevocabil. Peste tot frunze, frunze, frunze. Până şi rujul tău e verde... Simt că mă prefac în vierme de mătase…
FEMEIA: Oare m-am măritat cu un vierme?
BĂRBATUL: Vierme de mătase! E cel mai nobil dintre viermi, dar, totuşi, vierme… *(Se pregăteşte să plece.)*
FEMEIA: Şi acum unde pleacă dragostea mea?
BĂRBATUL: Trebuie să-mi găsesc undeva un serviciu! Nu putem dormi la nesfârşit prin tufişuri! *(Agită exemplarul doi al Textului.)* Autorul a greşit! Mai întâi face şomeri, abia în final, locuri de muncă! Ce, asta-i lume? *(Se ia cu mâinile de cap.)* O, cerule, cocoşul acesta mă omoară!

Regizorul apasă pe un buton. Cântecul cocoşului se întrerupe brusc, pe la mijloc.

FEMEIA *(se lipeşte de pieptul Bărbatului):* Eu trăiesc numai pentru tine! Te iubesc…
BĂRBATUL *(o sărută):* Mă iubeşti? Foarte bine! Foarte bine! Şi eu mă iubesc… *(Bărbatul iese.)*

SCENA 5

Regizorul este în Turn. Jos, Femeia răsfoieşte Textul, aşezată pe bancă.

REGIZORUL *(uşor indispus):* Ați auzit? Aceste jucării de lut protestează! Se cred oameni! I-am lipit cum am putut, răscolind biblioteci, scotocind prin mii de sertare! Două colaje vorbitoare, asta am plămădit! Fiecare organ al lor provine din altă carte! Îi las să stea în parcul meu fără chirie! I-am învățat să vorbească şi acum mă înjură… Lumea mea este un patrulater stâmb! Eu, veşnic vârf. Ei trei, mereu la bază. Patru fețe inegale ale realității. Patru puncte cardinale în haos. Omogenizarea, globalizarea, căderea în simetrie, echilibrarea energiilor reci, toate acestea sunt culmi ale stagnării! Eu vin din haos şi cred în haos! Pentru că numai haosul este creator. *(Se uită atent la Femeie.)* Şi totuşi, undeva am greşit… Prea mult har am pus în gâsca aceasta creatoare… *(O priveşte cu interes.)* Am făcut-o atât de frumoasă… Şi am lăsat-o pe mâna unor derbedei… *(Regizorul trage violent perdeaua albastră de la fereastra Turnului de Control)*

SCENA 6

Femeia se ridică de pe bancă. Se plimbă gânditoare pe aleea parcului.

FEMEIA: Lumea este caldă şi verde. Iubitul meu are dreptate. Lumea este exagerat de verde. Ştiu, verdele înseamnă speranță. Dar ce mai poate spera de la viață o femeie măritată? Zilele sunt verzi, pădurea e nesfârşit de verde… Iar păsările cerului… *(Din tufiş răzbate cântecul privighetorii. Chipul Femeii se luminează.)* Privighetoarea! A venit prietena mea privighetoarea! Bună dimineața, pasăre sfântă! Ce mai faci? *(Privighetoarea cântă.)* Foarte bine! Mă bucur, iubito… Şi eu sunt fericită… *(Privighetoarea cântă.)* Ai dreptate… Să-i mulțumim soarelui, care este atât de darnic cu noi! *(Femeia se apropie de tufiş. Privighetoarea cântă.)* Ce-ai spus? Ai patru puişori? Doamne, ce drăgălaşi! *(Privighetoarea cântă. Femeia mângâie ramurile tufişului.)* Eşti mamă, o, fericito! *(Privighetoarea cântă. Femeia tresare.)* Poftim? Şi eu? Cum adică? Un pui de om? *(Îşi prinde abdomenul cu palmele.)* El e deja aici? De unde ştii tu, pasăre a văzduhului? *(Privighetoarea cântă. Chipul Femeii e plin de bucurie.)* Un copil ai spus? Doi, trei… Poftim? Nu se poate… O omenire? O, Doamne!

Femeia aleargă la izvor. Se priveşte în oglindă. Cântă, acompaniată de trilul privighetorii.

„Verde şi cald este acest colț de pământ, / Floare cu petale eterne e viața, / Părul meu bogat flutură în vânt / Bună dimineața, omenire! Bună dimineața! ”

Femeia îşi potriveşte părul, privindu-se în oglindă. Devine iar gânditoare. Descoperă un fir de păr alb.

FEMEIA *(mirată):* Un fir de păr alb…Unul singur… De unde a răsărit? Ieri nu era aici? O, Doamne! Ce caută un fir de păr alb într-o lume atât de verde?

SCENA 7

Femeia stă pe bancă. Din gura de canal scoate capul Groparul.

GROPARUL *(linguşitor):* Sărut mânuțele prințesă, zână a zânelor, minune făcătoare de minuni!
FEMEIA *(visătoare):* Din pământ ai ieşit, ca un şarpe, amăgitorule…
GROPARUL *(se uită speriat spre Turn):* Treceam pe aici, întâmplător. Auzind cântec de sirenă, mi-am zis: desăvârşirea trebuie că s-a revărsat iar asupra parcului. Tu aduci lumii prinos de lumină…
FEMEIA: Lumina este darul zilnic al soarelui…
GROPARUL: Greşeşti, domniță! Soarele are pete mari! Lumina izvorăşte din ochii tăi! Fără tine, piatră obscură e soarele…
FEMEIA: Linguşiri de poet…
GROPARUL *(se târăşte încet, spre bancă, privind, din când în când, spre Turn):* Nu crezi? Dar este un lucru evident! Închide ochii tăi frumoşi, prințesă! *(Femeia închide ochii.)* Aşa! Ce vezi acum?
FEMEIA: Nimic. E întuneric…
GROPARUL *(se ridică, apropiindu-se tiptil de Femeie):* Adevărat! Bezna cea neagră s-a prăbuşit peste lume! *(În Turn, Regizorul îndepărtează perdeaua albastră. Priveşte încordat la cei de jos.)* Nici eu nu văd nimic! Bâjbâi! Parcă aş fi în groapă! Domniță, ce orb sunt fără tine!
FEMEIA *(deschide ochii):* Mincinosule… E atâta senin în jur…
GROPARUL: Asta pentru că tu ai deschis ochii, prințesă! Pe cinstea mea! Mă pricep la lumină…
FEMEIA: Atunci de ce trăieşti sub pământ?
GROPARUL: Acolo am afacerile mele! *(Emfatic.)* Țin în custodie o grămadă de iluzii. Gestionez cel mai mare depozit de vise! *(Tandru.)* Frumoaso, vrei să visăm împreună?
FEMEIA *(nesigură):* Domnule, sunt femeie căsătorită…
GROPARUL: Vino! Ce mai contează un vis în plus! Închide ochii, domniță! *(Regizorul îi urmăreşte cu binoclul, gata să izbucnească.)*
FEMEIA *(închide ochii):* S-a făcut iar noapte, vrăjitorule…
GROPARUL *(o prinde de mână, hotărât):* Ți-am spus că mă pricep! *(Autoritar.)* Urmează-mă! Vreau să-ți arăt nişte vise colorate…

Femeia, cu ochii închişi, se lasă condusă spre gura de canal. Regizorul apasă mai multe butoane. Fulgere şi trăsnete răzbat din toate părțile. Groparul se aruncă la pământ. Femeia se ghemuieşte pe bancă, acoperindu-se cu pătura verde.

SCENA 8

Regizorul, Groparul.

REGIZORUL *(furios):* Nemernicule! Atentezi la moralitatea operei mele? De ce nu-ți înveți rolul?
GROPARUL *(supus):* Iartă-mă stăpâne! Am avut un moment de slăbiciune…
REGIZORUL Nu-ți permit să fii slab! N-ai voie să te abați de la Text!
GROPARUL *(în genunchi):* E vina ta! Trebuia să mă faci puternic, să-mi dai voință, să mă înclini spre bine! Ce sunt eu, stăpâne? Un sac plin cu dorințe, îngropat în pământ…
REGIZORUL: Femeia aceasta nu e pentru tine, ți-am spus! Am planuri mari cu ea!
GROPARUL: Atunci fă una şi pentru mine! Nu te costă nimic. Dă-mi una, cât de slută! Una mititică... Nu contează! Femeie să fie! Mă omoară singurătatea…
REGIZORUL. Nu! Deocamdată, nu! Am hotărât! Patrulater strâmb! Patru personaje!
GROPARUL Aşadar…
REGIZORUL *(energic):* Destinul tău e scris!
GROPARUL *(revoltat):* Te referi la Textul acesta mizerabil? Asta numeşti tu destin? Să stau acolo jos, să contabilizez visele altora? Să trec toate amăgirile într-un registru? Adică, ce, n-am şi eu dreptul la propria mea iluzie?
REGIZORUL: Asta e răzvrătire! Te previn că…
GROPARUL *(se ridică în picioare):* Concediază-mă, dacă-ți dă mâna! Un stârv uriaş va fi parcul tău, fără mine! Duhorile se vor ridica până la cer, miasmele vor năpădi universul… *(Râde zgomotos.)*
REGIZORUL: Râzi? Nu ți-e frică?
GROPARUL: Râd de neputința ta, domnule Regizor! Eşti prea sus, ca să mă poți atinge…
REGIZORUL: Aşa crezi tu? Ia să te curentez eu nițel!

Regizorul apasă un buton, Urmează fulgere şi tunete. Groparul se prăbuşeşte, târându-se către gura de canal.

GROPARUL: Fulgere… Tunete… Atâta ştii! Cu tine nu se poate dialoga! Vei preface planeta într-un scaun electric… *(Groparul iese prin gura de canal.)*

SCENA 9

Regizorul se agită în Turn. Jos, Femeia tremură pe bancă, acoperită cu pătura verde.

REGIZORUL *(către Femeie):* Şi tu, de ce tremuri ca o piftie? *(Femeia nu răspunde.)* Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii! Dar toate s-au întâmplat din vina ta! Eu nu înțeleg cum poate fi o femeie frumoasă atât de naivă. Să te seducă un zeu, un principe, un cavaler, treacă, meargă… Pe tine însă te duce de nas ultimul gropar! Câteva minciuni parfumate, şi gata! Mergi după el, la groapă, cu ochii închişi… Tu, etern feminin! *(Femeia plânge.)* Şi termină odată cu smiorcăiala! Atâta ştii! Lacrimi şi rimel! Rimel şi lacrimi! *(Pauză.)* Am pus în ființa ta tot ce-am găsit mai bun! Operă de artă am vrut să fii! Înger scoteam din tine, dacă în loc de sâni îți puneam aripi! Mă auzi? *(Femeia tace.)* Tu eşti matricea vieții, proasto! Alfa şi omega…
FEMEIA *(eruptiv):* Încetează!
REGIZORUL *(uluit):* Cu mine vorbeşti?
FEMEIA *(aprigă):* Taci! Pentru numele lui Dumnezeu, te rog să taci!
REGIZORUL *(derutat):* Asta-i bună! Cum îți permiți, Femeie? Glasul meu nu-ți spune nimic?
FEMEIA: Numai forță şi gelozie…
REGIZORUL: Am făcut din tine unicat!
FEMEIA: De ce m-ai făcut unică, dacă mă vreți cu toții? *(Pauză.)* Mi-ați legat cheia vieții la gât, voi, moralişti, făcători de legi, descălecători, bărbați de stat, întemeietori de datini… Vă uitați la mine ca la un măr dulce. N-aveți în cap decât femei şi războaie! Mi-ați rotunjit formele şi-ați zis: iată, aşa arată o maşină de făcut soldați! Simt cum freamătă în trupul meu milioane de tineri în haine militare. Cândva, din rănile lor sângele meu va curge… *(Îşi prinde pântecul cu palmele.)* Simt aici cum pulsează nesfârşite armate de învingători şi învinşi…
REGIZORUL: Exagerezi…
FEMEIA: Simt durerea care încă nu s-a născut! Pentru că sunt matricea vieții… *(Plânge.)*
REGIZORUL: Patetic! Lacrimogen! Lamentabil! Tipul acesta de teatru nu se mai poartă, fetițo! Aşa nu ajungem nicăieri! Gata! Pauză! Ne vedem peste o oră, la repetiție!

Regizorul trage nervos perdeaua albastră. Femeia continuă să plângă discret. Intră Bărbatul, uşor rănit la mâna stângă.

SCENA 10

Femeia, Bărbatul

FEMEIA: Iubitule, eşti rănit! Ah, sânge!
BĂRBATUL: Un fleac! Am încercat să sar peste gard…
FEMEIA: Ai vrut să fugi din rai?
BĂRBATUL: Sunt zece rânduri de sârmă ghimpată împrejur! De aici nu se poate evada! A rămas liber doar drumul către cer... Iubito, fericirea a devenit obligatorie!
FEMEIA *(îngrijorată):* Ai vrut să mă părăseşti? *(Îşi mângâie abdomenul.)* Tocmai acum când…
BĂRBATUL *(isteric):* Prostii! Credeam cândva că nemărginirea este atotcuprinzătoare. Tu ştii că în lagărul vecin sunt posturi vacante? Trebuie să fac ceva! Nu pot lâncezi o viață pe banca aceasta verde!
FEMEIA: Privighetoarea mi-a adus o veste minunată. Iubitule, în curând vei fi…
BĂRBATUL: Mi-e sete…
FEMEIA *(abătută):* Să-ți pregătesc un ceai?
BĂRBATUL: Vreau un whiski dublu, sec…
FEMEIA *(uitându-se speriată spre Turn):* Iubitule, nu e voie în timpul programului!
BARBATUL *(caută nervos în epava avionului):* Atunci nişte gin, un coniac, o votcă! Nu mai găsesc nimic... Nenorociții! Înainte de catastrofă au băut totul! Au murit beți! Un val de alcool a măturat civilizația lor! Nimic! Haine militare… Nimic altceva!
FEMEIA: Îți fac un ceai verde…
BĂRBATUL *(iritat):* Mai slăbeşte-mă cu zeama ta de frunze! Sunt cap de familie! Am şi eu mândria mea de bărbat!
FEMEIA: Nu te enerva, iubitule…
BĂRBATUL: Ba uite că mă enervez! Mi-e sete! E atâta radioactivitate în jur!

Din gura de canal îți face apariția Groparul, cu o sticlă în mână. Se întinde pe gazon; îşi aprinde o țigară.

FEMEIA *(uşor iritată):* Şi de ce te enervezi?
BĂRBATUL *(ințepat):* Îmi place să mă enervez! Asta mă relaxează! Pricepi sau nu?

SCENA 11

Bărbatul, Femeia, Groparul.

GROPARUL *(uşor băut, se târăşte spre cei doi):* Bună ziua! Nu vă supărați! Aceasta e lumea cealaltă?
BĂRBATUL *(priveşte uimit Groparul):* Bine, dar acesta sunt eu! Iată un bărbat! Incredibil! Altcineva umblă în pielea mea!
FEMEIA: Nu te apropia de el! E demon! Crezi că zboară când, de fapt, se târăşte…
GROPARUL *(bea din sticlă):* Fii bărbat! Nu te lua după gura muierii, frate! Vrei să bei?
FEMEIA: Nu, te implor, iubitule! Băutura lui e murdară!
GROPARUL: Minte! E spirt curat! *(Întinde sticla Bărbatului; acesta bea cu sete.)*
FEMEIA *(arată îngrijorată spre Turn):* Regulamentul nu permite! Suntem într-un loc public!
BĂRBATUL: Ia vezi-ți tu de ceaiurile tale din fructe de pădure! *(Duce iar sticla la gură.)*
GROPARUL: Aşa, aşa! Nu te lăsa acoperit de fuste!
BĂRBATUL *(priveşte spre sticlă):* Se topeşte, ca orice utopie… Dialectica nu minte! Tot ce e corporal e finit… *(Bea iar.)*
FEMEIA *(îl prinde de braț):* Nu mai bea, iubitule! Suntem în program…
BĂRBATUL *(îşi scutură brațul, vizibil amețit; Femeia cade; plânge discret):* Care program, proasto? Regizorul a spus clar! Avem pauză… *(Către Gropar.)* Mare pacoste! Cine a inventat Femeia, n-a ştiut ce face. Eşti însurat?
GROPARUL: Eu? Doamne fereşte!
BĂRBATUL: Băiat deştept! *(Înapoiază sticla Groparului.)* N-ai cumva o țigară?
FEMEIA *(suspinând):* Fumatul strict oprit…
GROPARUL: Oprit? Păi ce-i aici? Rai sau fabrică de muniții? *(Îi aprinde Bărbatului o țigară.)* Trage tare în piept! E cu opium…
BĂRBATUL: Mulțumesc! Eşti un prieten adevărat.

Femeia îşi ia pătura verde şi poşeta. Iese plângând.

SCENA 12

Bărbatul, Groparul

GROPARUL: S-a supărat…
BĂRBATUL *(ameţit):* Şi-a luat zestrea şi s-a dus! Tocmai acum, cînd avem musafiri! N-are pic de respect...

Cei doi sunt scuturaţi de un râs vulgar. Continuă să bea şi să fumeze.

GROPARUL: Crezi că a fugit la părinţi?
BĂRBATUL: De aici nu se poate evada, amice! Stă acolo în tufiş… Vorbeşte cu păsările! Stă şi plânge…
GROPARUL: Îmi place de tine… *(Îi strânge mâna.)*
BĂRBATUL: Mă bucur că te-am cunoscut! De multă vreme doream să mă înhăitez cu un om de nădejde…
GROPARUL: Hai să jucăm cărţi!
BĂRBATUL: Nu ştiu.
GROPARUL: Te învăţ imediat! E atât de simplu! *(Scoate un pachet de cărţi.)* Treci la masă!

Cei doi stau în genunchi în jurul capacului de la gura de canal, care le serveşte drept masă. Groparul împarte cărţile cu dexteritate.

BĂRBATUL *(priveşte uimit o carte):* O femeie cu două capete! Două raţiuni independente… Ehei, trebuie să fie tare deşteaptă!
GROPARUL: E dama de pică… Iar acesta este un as. Faci un careu de aşi, ai câştigat!
BĂRBATUL: Serios?
GROPARUL: Ţi-am spus că nu e greu! *(Împarte cărţile.)* Trebuie să stabilim miza. Să se ştie pentru ce jucăm…
BĂRBATUL: Nu înţeleg…
GROPARUL: Incultura ta mă agasează! Fii atent! Miza jocului este această sticlă! Ai câştigat, sticla e a ta! Clar? *(Împarte iar cărţile.)*
BĂRBATUL: Şi dacă pierd, cine câştigă?
GROPARUL: Tot tu, se-nţelege!
BĂRBATUL *(joacă cu cărţile pe masă, fascinat de imaginile de pe cărţi):* Zău că e frumos…
GROPARUL: Joci bine, şmechere! Te prefaci că nu şti… *(Se uită în cărţile Bărbatului.)* Ai deja doi aşi…
BĂRBATUL: Mi-ar mai trebui doi…

GROPARUL: Chiar aşa! Uite, ți-i dau eu, din cărțile mele… *(Scoate două cărți din mânecă.)* Ține minte! Sunt aşii mei din mânecă! Să vezi şi tu ce sacrificii fac eu pentru cariera ta politică!
BĂRBATUL *(vesel):* Mulțumesc! Va să zică, am câştigat!
GROPARUL: Da, dragă! Sticla e a ta!
BĂRBATUL *(priveşte cărțile, fascinat):* Un mister metafizic... Nu ştiam că ştiu să joc... *(Bea o înghițitură.)* Această sticlă este primul lucru obținut prin sudoarea muncii mele! Aşadar, sărbătorim un eveniment important! *(Întinde sticla Groparului.)* Bea şi tu! Prietenii adevărați îşi împart bucuria…
GROPARUL *(hotărât):* Jucăm mai departe! Uite, eu pun în joc acest inel de aur…
BĂRBATUL *(pătimaş):* Eu pun perechea aceasta de blugi…
GROPARUL: Eşti nebun! Vrei să rămâi în fundul gol?
BĂRBATUL: Sunt blugi originali! Altceva n-am...
GROPARUL: Pune Femeia! Oricum te-a părăsit…
BĂRBATUL *(uimit):* Femeia? Să câştig ceea ce îmi aparține?
GROPARUL: Victoria îți va întări dreptul asupra ei! Nu te teme! Eşti un bun jucător…
BĂRBATUL: Bine, joc Femeia. *(Pauză.)* Să nu cumva să-i spui!
GROPARUL *(împarte cărțile):* Suntem oameni serioşi! Bărbați…
BĂRBATUL *(vesel):* Am câştigat, am câştigat! Am patru aşi!
GROPARUL *(aspru):* Uşurel, băiete! Uite, eu am cinci!
BĂRBATUL: Cinci aşi? De unde dracu' i-ai scos?
GROPARUL: Din mânecă! Doar ți-am arătat!
BĂRBATUL *(caută în mâneca Groparului):* Dă-mi şi mie nişte aşi! Te rog frumos!
GROPARUL: Nu mai am, omule! Pe cuvântul meu de onoare! Aceştia au fost ultimii…
BĂRBATUL: Prin urmare…
GROPARUL *(rânjind):* Ai pierdut! Îmi pare rău, dar cu patru aşi ai rămas burlac! Femeia e a mea!

Groparul iese râzând în direcția în care a ieşit Femeia. Bărbatul rămâne amețit lângă gura de canal. Bea. Trage din țigară.

SCENA 13

Bărbatul

BĂRBATUL *(vizibil amețit):* Adică ce? Materie sau spirit! Avem de amândouă... Filozoful poate opri vântul cu câteva piei de măgar. Imanent, treacă, meargă… Dar să vedeți ce grozavă este transcendența! Vorbeşti de sus, dintr-un balcon pierdut în ceață. Lumea nu aude nimic, dar crede. Poți canoniza orice nebun. În fiecare aberație se ascunde o profeție. Femeia idol? De ce nu? Sunt neamuri întregi care se închină unor păsări de casă. Ce e Femeia la urma urmei? Poezie cu fuste... Fermecătoare catastrofă… Şi-a mobilat inima cu cele mai alese sentimente… Femeia e o victorie a hormonilor asupra rațiunii… Nu are organ pentru filozofie… *(Bea din sticlă. Din spate se aude țipătul sfâşietor al Femeii.)* Auzi la ea, cum țipă! Şi asta într-un parc public, într-o oază de linişte… În loc să cugete, urlă! Trestie țipătoare… *(Bea din sticlă.)* Familia este o instituție perimată… Rațiunea suficientă derivă din rațiunea pură… Spirit şi materie… Bălegarul face florile atât de frumoase… *(Intră Groparul, ținându-se de falcă.)*

SCENA 14

Bărbatul, Groparul

GROPARUL: Pădurea este de netrecut. Brazii m-au pălmuit cu cetinile lor…
BĂRBATUL: Şi nevastă-mea?
GROPARUL: Mai dârză ca un brad…
BĂRBATUL: Sângerezi?
GROPARUL: M-a îmbrâncit o privighetoare…
BĂRBATUL *(priveşte prin gura de canal):* Tare frumos miroase acest gunoi!
GROPARUL. Desigur. Există o grandoare a mizeriei! Am strâns aici deşeuri din mii de generații. S-au macerat, purificându-se prin putrezire. Ce vezi tu acolo jos nu mai e gunoi, ci istorie!
BĂRBATUL: M-am hotărât! Vreau să lucrez cu tine în canal…
GROPARUL: Oho, ca să devii canalie adevărată ai nevoie de studii temeinice, băiete. Ce meserie ai?
BĂRBATUL: Sunt bărbat…
GROPARUL: Suferi de nebunie?
BĂRBATUL: Îmi pare rău! Sunt normal. Cel puțin, aşa cred...
GROPARUL: Păcat! E un lux să fii nebun într-o lume atât de lucidă! Ştii să visezi?
BĂRBATUL: E singura mea preocupare!
GROPARUL *(gânditor):* Te-aş putea angaja, temporar, la depozitul de iluzii… Funcționar… Fără carte de muncă!
BĂRBATUL. Va trebui să visez opt ore pe zi?
GROPARUL: Nu, prietene! Tu vei distruge visele altora! E plin canalul de vise expirate!
BĂRBATUL: Nu e uşor să destrami idealuri...
GROPARUL: O, e atât de simplu! Scoți câte o iluzie de la arhivă, o studiezi cu atenție... Apoi o terfeleşti, o calci în picioare… O aduci la realitate. *(Priveşte spre Turn.)* E timpul să plecăm!
BĂRBATUL: Realitatea e visul celor mulți…
GROPARUL: Muncă de birou! O să vezi! Vine la tine câte un tip bățos, cu aere de capitală… Se prezintă… Îți arată numărul de înregistrare. Te pune să cauți visele lui din tinerețe. Iar tu îi trânteşti în nas geamul de la ghişeu, strigând: Dosarul tău e la gunoi, dobitocule! Du-te acasă şi visează cum trebuie! *(Cei doi dispar în canal. Intră Femeia.)*

SCENA 15

Femeia e în stare de şoc. Hainele-i sunt sfâşiate.

FEMEIA: Toată credința unui bărbat încape într-o singură sticlă… Roata norocului… Un destin strivit între cărți de joc… Iată-mă vândută şi abandonată… Zbor frânt… Întoarcere în noroiul cotidian… O, dacă aş putea zbura cu adevărat! Oare cum face privighetoarea? *(Se aude cântecul privighetorii.)* Desigur, mai uşor te sprijini pe aer, decât pe un bărbat… Iubitule! Ne leagă încă o pânză de păianjen… *(Cântă.)* „O, vântule! Poartă-mi sâmburii la loc fertil! Te voi răsplăti cu carnea dulce a fructului…” *(Înalță brațele spre Turn):* Apără-mă, stăpâne! Părinte al nostru care eşti în ceruri! *(În Turn, Regizorul îndepărtează brusc perdeaua albastră.)*

SCENA 16

Femeia, Regizorul

REGIZORUL *(oficial):* M-ai chemat? Ce doreşti?
FEMEIA *(uluită):* Nimic... Îmi făceam rugăciunea...
REGIZORUL *(aspru):* Ce-i cu tine? Uită-te cum arăți! Aşa se vine la repetiție?
FEMEIA: M-am rănit în pădurea cea deasă... În zadar, orice luptă! Copacii au brațe tari... *(Se priveşte în oglindă, plângând.)*
REGIZORUL: *(se uită la ceas):* Începem imediat! Te rog să te machiezi!
FEMEIA: Da, stăpâne! Îmi voi pudra durerea! Pustiul sufletului îl voi acoperi cu farduri… Viața unei femei este o permanentă scenografie. Lacrimi şi rimel. Rimel şi lacrimi. *(Se fardează. Plânge.)*
REGIZORUL: Unde ți-e bărbatul?
FEMEIA: Singură am rămas. Aşa ai hotărât tu, stăpâne! Să mă căsătoresc cu o umbră călătoare…
REGIZORUL *(mirat):* Poftim?
FEMEIA: Umbră e soțul meu! Argilă gânditoare… O pată de-întuneric.
REGIZORUL: Ştiam că îl adori!
FEMEIA: Îl iubeam mult. Din toată puterea inimii... Adorația mea e însă numai pentru tine!
REGIZORUL: Nu te juca cu asemenea vorbe!
FEMEIA: Sunt opera ta! Ai făcut din mine o matrice. Cum să nu te ador, meştere olar? Sunt amfora ta fierbinte…
REGIZORUL: Înțeleg. Nu e vorba de un sentiment. Mai degrabă, un raport ierarhic…
FEMEIA: Ce poate fi mai sfânt decât adorația? Numai tu mi-ai rămas! Tu, țesător de umbre… *(Scoate din poşetă un cuțit de bucătărie.)* Şi mor cu tine-n gând…
REGIZORUL: Ai înnebunit? Lasă cuțitul! Cum să mori? Tu trebuie să naşti o omenire!
FEMEIA: Toate le vezi de sus, prin prisma unui text... Naiv mai eşti! Şi vrei să faci o lume! *(Pauză.)* Adio, stăpânul meu cel adorat… *(Se lasă în genunchi; ține cuțitul în dreptul inimii; plânge.)* Ştiu că e patetic, lacrimogen… Îmi pare rău! Ți-am stricat spectacolul…
REGIZORUL *(cu glas tunător):* Ajunge! Asta e bătaie de joc! Să fim responsabili! Toate au o limită! *(Iese din Turn şi coboară prin spate, pe scara de serviciu, invizibilă spectatorului.Vocea lui puternică răzbate din spatele scenei.)* Nu putem lăsa fantezia să zburde! Cum să te omori? Aşa banal, fără intrigă, înainte de punctul culminant, cu un cuțit de bucătărie? Nu se poate! Teatrul are legile lui, femeie! Aşteaptă! Vin imediat… Aşteaptă-mă!

SCENA 17

Regizorul se apropie de Femeia îngenuncheată. Îngenunchează în fața ei. Îi ia cuțitul şi îl aruncă într-un colț.

REGIZORUL: E prea mult! Te rog frumos! Linişteşte-te! *(O îmbrățişează.)*
FEMEIA *(în extaz):* Zeul meu a venit pe pământ! Iată în sfârşit o minune! Pentru mine ai coborât, nu-i aşa? Dar e târziu… Mi-e sufletul gol…
REGIZORUL: Mare este puterea mea…
FEMEIA: Ce cauți tu, soare, aici între umbre? Vrei să cunoşti amăgirea? O, adoratule!
REGIZORUL: Am venit să te consolez, nefericito! Destinul tău nu e bine conturat! Trebuie să-ți spăl picioarele…
FEMEIA: Tălpile-mi sunt curate, asemenea ierbii pe care calcă. Mizeria s-a adunat în suflet. Un noroi cald mi-a umplut inima.
REGIZORUL: Simt trupul tău fierbinte…
FEMEIA: Ce bine e să mori la pieptul unui zeu!
REGIZORUL: Nemuritoare vei fi! Te fac zeiță…
FEMEIA *(se smulge din brațele lui):* Râzi de mine, stăpâne! Eu, zeiță? Soarta mea s-a hotărât la un joc de cărți. Destin măsluit. Aşa vrea Textul tău...
REGIZORUL *(rămas în genunchi, în fața Femeii):* Schimb totul! Textul nu înseamnă nimic pentru un regizor!
FEMEIA *(se apropie; îi mângâie părul):* Aşadar, recunoşti! Ai greşit, Doamne…
REGIZORUL: Fii şi tu înțelegătoare! E prima oară când montez o lume…
FEMEIA: De ce este iubirea trecătoare?
REGIZORUL: Se poate corecta! Ce vezi tu, este un univers în ciornă! Răbdare! Vor veni revoluții, reforme…
FEMEIA: Pentru mine e târziu! Păcatul s-a produs…
REGIZORUL: Care păcat?
FEMEIA: Păcatul cel dintâi. Dacă eşti paznic, de ce nu stai de veghe? *(Plânge.)*
REGIZORUL *(fâstâcit):* Sunt tânăr. Am şi eu o mulțime de probleme. E atâta infinit în jur! *(Femeia continuă să suspine.)* Nu mai plânge! Dă-le dracului de păcate! Ele se prescriu, se reeşalonează! Zâmbeşte! Te rog! Tu trebuie să fii surâzătoare! Te-am ridicat din cenuşa lumii vechi! Zâmbeşte, mamă a omenirii viitoare! *(Femeia zâmbeşte forțat, continuând să suspine.)* Ştii ceva? Păcatele astea nu înseamnă mare lucru… Ca să fiu sincer, nu fac doi bani! Vino mai aproape! Să te înveselesc! Să-ți spun o glumă!

Femeia îngenunchează în fața Regizorului. Acesta o prinde în brațe şoptindu-i ceva foarte vesel la ureche. Cei doi izbucnesc într-un hohot de râs sănătos. Se sărută cu pasiune crescândă. Din gura de canal scoate capul Groparul, care priveşte stupefiat.

SCENA 18

Regizorul şi Femeia continuă să se sărute. Groparul se retrage. Din gura de canal răsare capul Bărbatului. Acesta priveşte câteva secunde, după care se retrage.

REGIZORUL: Simt inima ta caldă. Ce-ar fi să te iau cu mine în Turn? Acolo e veşnic frig... Un ghețar uriaş este nemurirea!
FEMEIA: O, Doamne!
REGIZORUL: Am atâta nevoie de căldură! Oare aşa începe dragostea?
FEMEIA: Dragoste? *(Se ridică. Regizorul continuă să-i țină mâna.)* Un zeu îndrăgostit? *(Speriată.)* Doamne, ce-am făcut?
REGIZORUL: Linişteşte-te, iubito!
FEMEIA: Bine, dar iubirea aceasta e nefirească!
REGIZORUL: Ce poate fi mai firesc decât iubirea dintre un regizor şi o actriță?
FEMEIA: Apără-mă, stăpâne! Sunt fir de praf. Nu voi putea urca nicicând până la tine!
REGIZORUL: Eu ştiu să mă cobor. Sunt atotputernic. Dacă vreau, mă autodistrug! Iată-mă lângă tine: mic, fragil, vulnerabil…
FEMEIA: Stăpâne, nu mă lăsa pradă altui păcat!
REGIZORUL: Nu există păcate! Ți-am mai spus…
FEMEIA: Eşti sigur?
REGIZORUL: Adică, teoretic vorbind… Avem norme, legi, porunci în vigoare… Nu e chiar indicat să le încalci… Dar practica este altceva… Viața este un şir de compromisuri… *(Pauză.)* Bine! Te absolv de orice răspundere! Scoate-ți pantofii! *(Oftează.)* Îți spăl picioarele…

Femeia rămâne în picioare, privind cu ochi mari spre Turnul gol. Îngenuncheat, Regizorul îi şterge picioarele cu o pânză de in. Prin gura de canal iese la suprafață Groparul. Se târăşte către cei doi. Îl urmează Bărbatul, care de asemenea se târăşte.

GROPARUL *(către Regizor):* Amice, nu e frumos ce faci! Tu semeni pe ascuns ogorul altuia!
BĂRBATUL: E o femeie căsătorită!
GROPARUL: Pui mâna pe nevasta aproapelui?
BĂRBATUL: Aproapele sunt eu! Femeia e a mea! Uite aici! Am contract, am acte!
REGIZORUL *(fără să-i privească):* Nu mă interesează! Trebuie să-i spăl picioarele!
GROPARUL: Bine, bine, dar picioarele acestea nu-ți aparțin…
BĂRBATUL: Sunt ale mele! Am acte…
FEMEIA *(în extaz):* O, Doamne, simt că renasc…
BĂRBATUL: Dezmățata! Ieri s-a măritat şi azi deja renaşte!
REGIZORUL: Gata! *(Se ridică în picioare. Femeia se agață de brațul lui.)* Am terminat! Dosarul acestei femei este imaculat! *(Se uită de sus la cei doi.)* Voi, de fapt, ce doriți?

GROPARUL *(mecanic):* Apărăm drepturile omului! Eu sunt exponent al mişcării feministe!
BĂRBATUL: Eu reprezint societatea civilă!
REGIZORUL: Atunci de ce vă târâți, ca reptilele?
BĂRBATUL: Poziția aceasta îmi conferă un plus de verticalitate.
GROPARUL: Cei ce se târăsc nu se împiedică niciodată.
REGIZORUL: Nu vă e ruşine să veniți beți la serviciu?
BĂRBATUL: Noi beți? Ai grijă! Calomnia este delict penal!
GROPARUL: Şi cine eşti tu, mă rog, să ne tragi pe noi la răspundere?
REGIZORUL: Aflu eu unde ați băut, pungaşilor! Pun pariu că aveți heroină în buzunare! Nesocotiți legile, insultați autoritatea publică! Nu mă recunoaşteți? Eu sunt substanța în totalitatea ei, neghiobilor!
BĂRBATUL: Ba eu te cunosc! Pe tine te caută poliția! Chipul tău e prin toate bisericile!
GROPARUL: Parcă te-am văzut ieri într-o stație de metrou!
FEMEIA: Închinați-vă, orbilor! Stăpânul nostru, Regizorul a coborât pe pământ…
BĂRBATUL *(priveşte spre Turn):* Prostii! Scheme ieftine! Uitați-vă la acest individ! E corporal şi antropomorf. Făcut după chipul şi asemănarea noastră! Altă canalie…
GROPARUL: Regizorul e sus. Se odihneşte. Acolo e lumea lui.
REGIZORUL: Lumea mea este pretutindeni… *(Femeia se lipeşte de pieptul Regizorului.)*
BĂRBATUL *(gelos):* Minți, impostorule, fustangiule! Ademeneşti nevestele bieților muritori, după care te dai profet! *(Se ridică amenințător.)* Legitimează-te! Unde ți-e fulgerul? Hai, trăsneşte-mă, dacă-ți dă mâna!
REGIZORUL: Nu pot! Azi e duminică. Am venit în parc să mă odihnesc…
BĂRBATUL Nu poate! Ați auzit? Ha-ha-ha! Şi-a uitat fulgerul acasă! Nu poate! Halal zeu!
GROPARUL: Dacă nu poți, de ce umbli după femei?
BĂRBATUL: E un impostor! Trebuie să-i dăm o lecție!
GROPARUL: Pe el, amice!

Bărbatul şi Groparul îl prind pe Regizor de mâini. Îl împing cu brutalitate, legându-l cu o frânghie, răstignit oblic, de un copac. Femeia scoate un țipăt îşi ia poşeta, pătura verde şi iese îngrozită.

SCENA 19

Bărbatul, Groparul, Regizorul.

BĂRBATUL: Ce bine-i stă legat!
GROPARUL: Libertate strânsă cu frânghia…
BĂRBATUL: Îl judecăm pentru adulter sau impostură?
GROPARUL: Pierdem vremea! Îl îngropăm şi gata! Fără judecată va putrezi mai repede. În fond, nu e decât un fals regizor…
BĂRBATUL *(trece sticla pe la nasul Regizorului):* Bea, stăpâne! Bea o gură! Ştim cu toții că e interzis. Legea însă e pentru cei mici! Arată-ți mărirea! Bea, dacă eşti mai presus de lege...
REGIZORUL: În zadar am muncit! Argila rămâne tot argilă…
GROPARUL: Schimbă-ți soarta! Ce mai aştepți? La puterile tale…
BĂRBATUL *(îi pune Regizorului Textul la picioare):* Hai, modifică Textul, dacă eşti regizor!
GROPARUL: Mai pune un soare în funcțiune!
BĂRBATUL: Să ştii că n-ar strica un soare în plus! *(Suflă în palme.)* S-a răcorit…
REGIZORUL *(profetic):* Gerul necredinței vă pătrunde în oase! Un frig cosmic se va pogorî peste voi! În disperare, veți arunca în foc până şi diamantele…
GROPARUL *(ironic):* Profețiile tale îmi dau fiori!
BĂRBATUL: Eu deja tremur!
REGIZORUL: De ce vă temeți de frig, voi, suflete-înghețate?
GROPARUL: Nu fii obraznic! *(Îl loveşte cu pumnul în plex.)*
REGIZORUL: Frunzele vor îngălbeni, florile se vor stinge, va pieri verdele...
BĂRBATUL *(îi arată limba):* Foarte bine! M-am săturat de ceaiuri! Avem elixir, băiete! Facem ambrozie. Bea şi tu! *(Pune sticla în gura regizorului. Regizorul scuipă dezgustat.)* Ați văzut? Nu bea! Nu vrea să bea! Nu-i place! Ha-ha-ha! Ăsta e regizor?
REGIZORUL *(profetic):* Stelele vor păli, marea va seca! Din rădăcini se va usca vița de vie…
GROPARUL: Banditule! Râzi de plantele noastre tehnice? Fără struguri, planeta aceasta n-are valoare! *(Îl strânge de gât, scuturându-l puternic.)*
BĂRBATUL: Hai să-l speriem puțin! Prea face pe grozavul!
GROPARUL *(ia de jos cuțitul şi îl apropie de gâtul Regizorului):* Ia spune! Ți-e frică?
REGIZORUL *(speriat, cu glas stins):* Nu! Te implor! Nu! Cuțitul mă sperie…
BĂRBATUL: Bestia! Tremură ca o cârpă...
GROPARUL: Mai rău! Tremură ca un om! *(Plimbă lama cuțitului pe pieptul Regizorului.)* Cine sunt părinții tăi, secătură? Răspunde!
REGIZORUL: Tata… tâmplar! Mama… casnică…
BĂRBATUL: Serios? Atunci de ce inventezi poveşti? Arată-ne o picătură din sângele tău albastru?
REGIZORUL *(privind spre cer):* Am greşit, tată! Dar lasă-mă să merg până la capăt… Să-mi văd greşeala înflorind!

GROPARUL: E un muritor nenorocit, dă-l dracului! Aiurează! Se vede că e trecut prin şcoala morții… Ştie ce-i frica, a gustat din durere…
BĂRBATUL: Tremură! E zguduit de spasme telurice, dincolo de marginea rece a logicii... Să-l testăm psihologic! Înțeapă-l puțin! Să vedem, simte…
GROPARUL: Bună idee! *(Îi face Regizorului o incizie la piept; acesta scoate un țipăt, după care leşină.)* Ai auzit? Are voce profund umană! Nu aşa țipă un Regizor!
BĂRBATUL *(atinge cu degetele rana Regizorului):* Sânge! Sânge adevărat! Sânge banal i se scurge din trup! Sânge… Zeamă roşie, ca a noastră!
GROPARUL: Un impostor! L-am mirosit de la început…
BĂRBATUL: A leşinat atât de omeneşte!
GROPARUL: Gata! Îl îngropăm!
BĂRBATUL: Încă mai trăieşte…
GROPARUL: Nu-mi place mirosul lui! E om! La groapă cu el! La groapă! *(Femeia îşi face apariția în Turn.)*

SCENA 20

FEMEIA: Opriți-vă, barbarilor! Nu pângăriți trupul unui sfânt!
GROPARUL: Ia te uită unde s-a cocoțat, nebuna dracului!
BĂRBATUL *(îngrijorat):* Femeie, dă-te jos! Să nu strici ceva… Cine te-a ridicat în slăvi?
FEMEIA: Criminalilor! Voi ați ucis credința! Am căutat peste tot! Cerul e gol…
GROPARUL: E nebună! Las-o să vorbească! Noi ne facem treaba… *(Desface frânghia. Corpul Regizorului se prăbuşeşte fără vlagă în genunchi.)* Trebuie îngropat! Am primit poruncă să îndepărtez lucrurile urât mirositoare…
BĂRBATUL: Încă o iluzie pierdută, încă un ideal ratat! Jos cu el! La magazie!
FEMEIA *(cu furie):* Secături! Loaze! Nemernici! Cartel al răului! Ticăloşie în echipă…

Disperată manevrează la întâmplare butoanele pupitrului de comandă. Urmează o suprapunere de efecte: lătrat de câini, bocete în masă, râs colectiv, urale, aplauze furtunoase, explozii de bombe, ploaie, vânt, cântec de cocoş. Lumina soarelui pâlpâie. Bărbatul şi Groparul privesc derutați. Pun jos trupul Regizorului, aproape de gura de canal.

BĂRBATUL: Iubito, te rog să cobori imediat! Vreau un ceai verde!
GROPARUL: Vezi că dereglezi soarele, tâmpito! Strici clima! Inversezi curenții de aer cald! Nu-ți băga nasul în cratițele cerului!
FEMEIA *(continuă să manevreze comenzile din Turn):* Fulgerul! Trebuie să găsesc fulgerul... *(Alte efecte: discursuri isterice, ovații, rafale de mitralieră, țipete.)*
GROPARUL: Fă-o, bă, să coboare! Oficial, e nevastă-ta!
BĂRBATUL: Te implor, scumpa mea! Vino jos! Te aştept aici, pe banca iubirii noastre eterne...
FEMEIA *(obsedată):* Fulgerul, fulgerul…
BĂRBATUL: Iubito! Nu te pune cu infinitățile mari! Dacă vii jos, îți cumpăr cercei…
FEMEIA *(exaltată):* Fulgerul! Am nevoie de forța lui strălucitoare... Ah, stăpâne... Viață fără iubire? *(Se aud fulgere puternice; Bărbatul şi Groparul se prăbuşesc în genunchi.)* Iubirea mea este fulgerul! L-am găsit!
GROPARUL *(retrăgându-se târâş spre gura de canal):* Pe burtă, culcat! Înapoi în canal! Scorpia asta ne electrocutează!
BĂRBATUL *(se târăşte în urma Groparului):* Iubito, nu umbla la cauzele imanente! Omul nu este contingent! El trebuie să existe cu necesitate… Iubito, pe cuvântul meu, îți cumpăr cercei! *(Cei doi dispar în canal. Fulgerele se estompează. Linişte.)*

SCENA 21

FEMEIA *(cu glas aprig):* Demonii au fugit! Ei rod acum pământul de la interior, precum viermii. Răul lăuntric surpă temeliile lumii. S-a făcut frig...
REGIZORUL: Apă!
FEMEIA *(redevine visătoare):* Am auzit bine? Acolo jos un zeu se tânguie! Cerşeşti apă, tu, părinte al izvoarelor? *(Coboară din Turn.)*
REGIZORUL: Aceasta e umilința… Nu pot fi om, am prea puțin tupeu! Ce lecție de suferință… Şi mă credeam deasupra durerii…. Iată la ce duce un text imperfect. Scris în grabă… Am creat forțe malefice pentru a da pregnanță binelui! Credeam în armonia contrariilor… Am personalizat haosul, dând nume pietrelor, dăruind putere şi judecată unor fluturi… Nu pot fi om... Am încercat zadarnic… Şi totuşi, o sete omenească mă sfâşie… Apă! *(Femeia intră şi îngenunchează în fața Regizorului.)*
FEMEIA: Stăpâne, nu-ți pierde speranța!
REGIZORUL *(priveşte spre gura de canal):* Am umplut pământul cu flori… De unde vine atâta duhoare? Simt că mă sfârşesc…
FEMEIA: Nu pleca! Te rog! Tu trebuie să crezi în nemurirea ta până la capăt. *(Îi atinge rana.)* Doamne, din rana aceasta curge sânge fierbinte… *(Îşi sfâşie bluza, pansându-i rana.)*
REGIZORUL: Nemurire? Şi dacă totul a fost un vis? Iluzie născută din spaimă… Veşnicia trebuie să fie rece! Ce sunt eu, de fapt? Creator de spectacole? Demiurg cu sânge de iepure? Poate că sunt un nimic, ceva mai mare… Şi oamenii? Oare eu i-am făcut pe ei? Nu cumva ei m-au făcut pe mine? ...Apă, te rog! ...Puțină apă… *(Femeia se ridică şi aleargă spre izvor, de unde aduce apă în palme.)* Sunt cosaşul, retezat de propria sa coasă… Parcul s-a ofilit… Frunzele cad… De pe ramuri sticleşte bruma morții…
FEMEIA *(îngenunchează):* Bea, stăpâne! Bea, iubitul meu… *(Regizorul bea cu lăcomie. Sărută palmele Femeii.)*
REGIZORUL: Îți mulțumesc, iubito… Acum pot să plec...
FEMEIA: O, Doamne! Nu mă lăsa!
REGIZORUL: Simt chemarea nemărginirii... Mă voi risipi în frunze şi fire de iarbă… Vom fi mereu aproape…

Regizorul prăbuşeşte. Noapte instantanee. Soarele dispare. Reapar stelele şi luna. Rafale de vânt. Femeia plânge.

SCENA 22

FEMEIA: Ai plecat, lumină a luminilor! Te-au învins jucăriile tale de lut... Acum te vei muta în arbori, vei pluti pe aripi de păsări migratoare… *(Strânge la piept corpul Regizorului.)* Şi laşi în urmă un spectacol neterminat, adoratule! Singură rămân, ca o salcie plângătoare, răvăşită de vânturi… Rămân să port prin veacuri traista ta cu idealuri! Glasul tău cristalin nu mai cântă! Aspre şi reci sunt palmele tale, olarule! Tu iei cu tine ultima speranță… *(Brusc, lumina soarelui reapare.)*
REGIZORUL *(ridicându-se brusc în capul oaselor):* Nu e bine! Prea multă dulcegărie romantică! Strici totul! Bocetul trebuie să fie grav şi sobru, doamnă… Ia-o de la capăt! *(Se prăbuşeşte iar în nemişcare. Lumina solară dispare.)*
FEMEIA *(are un acces de râs isteric):* De ce-ai plecat, domnule Regizor? Fugi de răspundere, ai? Te-a speriat utopia unui text? Şi acum, te ascunzi în frunze, laşule! *(Scutură violent corpul Regizorului.)* Ți-ai făurit legenda după care ți-ai luat zborul, ticălos sfânt! Îmi laşi caricatura unei lumi, drept moştenire? *(Femeia se ridică, dând semne clare de nebunie.)* În ce să cred acum, când mintea mea se pierde în bezna pustiului? Aripi negre, ca o cortină, acoperă orizontul… *(Loveşte cu piciorul corpul Regizorului.)* Înalță-te! Marş în cer! De ce zaci, ca orice animal răpus? Ridică-ți moaştele pe soclul albastru! Uite cum se strâng şacalii cereşti! *(Râde. Se aud rafale de vânt. Femeia continuă mecanic.)* Umbre deşirate se duc la praznicul vițelului de piatră. Se strecoară uşor prin nările porții şi coşarii trec palizi pe stradă, cu pisicile bolnave pe umeri… E întuneric. Ştiu că e timpul să mă prefac în candelă. Mi-e frică însă. Nu vreau să ard până la capăt! Mă sperie gândul că vom muri şi nu vom avea lumânări… Noroc că noaptea a uitat pe ape câteva stele… E frig. Presar cenuşă pe trupul tău, să nu se răcească. Urlă vântul peste câmpie. Luna tremură… Şi tu, iubire, sforăi în sicriu… *(Femeia îşi pune pătura verde pe umeri. Îşi ia poşeta. Se îndepărtează cântând.)* „Vino să îndulcim o lacrimă în amfora nopții, / Zeii vor crede că e ambrozie şi ne vor vinde nemurire!”

Femeia iese. Din gura de canal reapar Groparul şi Bărbatul. Au haine militare de iarnă şi arme automate. Se târăsc cu maximă prudență. Țin armele îndreptate spre Turn.

SCENA 23

GROPARUL: Soldat! Tragi numai la ordinul meu!
BĂRBATUL *(se ridică brusc în picioare):* Am înțeles, să trăiți! *(Din tufiş răzbate cântecul privighetorii.)*
GROPARUL *(îndreaptă arma spre tufiş):* Mai încet, dobitocule! *(Încet.)* Inamicul stă la pândă în tufe! Culcat!
BĂRBATUL *(se culcă, îndreptând arma spre tufiş):* Am înțeles, să trăiți!
GROPARUL: Vom lua cu asalt tufişul numărul trei. Acolo e un cuib de mitralieră! *(Se aude iar cântecul privighetorii.)* Vezi cum ții arma! Eşti soldat instruit!
BĂRBATUL. Am înțeles, să trăiți!
GROPARUL: Instinctul meu de luptător îmi spune: duşmanii vor lansa un atac aerian necruțător! Văd deja un portavion în tufişul numărul trei... Atenție! Submarinele lor au împânzit pădurea… Soldat, cât e ceasul?
BĂRBATUL Am înțeles, să trăiți!
GROPARUL: Perfect! Suntem în grafic! E timpul să atacăm… *(Din tufiş răzbate, tot mai pregnant, cântecul privighetorii.)* Auzi? Se pregătesc să decoleze! Au pornit motoarele, bandiții! Atențiune! Țintă în vizor! Foc! *(Răpăit infernal de arme automate. Pauză. Cântecul privighetorii continuă.)* N-am nimerit! Obiectivul este intact! Nu trebuie lăsat să decoleze! Țintă în vizor! Foc! *(O nouă rafală. Cântecul privighetorii se frânge brusc. Moment de linişte. Groparul sare în picioare, entuziasmat.)* Victorie! Am învins! Am învins! Victorie!
BĂRBATUL *(se ridică şi salută cu arma la picior):* Am înțeles, să trăiți!

SCENA 24

GROPARUL: Relaxează-te, tâmpitule! S-a terminat primul război mondial! *(Îi dă o țigară.)* Am învins! De ce eşti aşa crispat!
BĂRBATUL: Mă strâng bocancii, dom' colonel!
GROPARUL: Serios? Şi de ce stai ca un bou încălțat? Eşti cadru militar! La treabă! Îi descălțăm pe cei învinşi! *(Priveşte spre Regizor.)* Pe onoarea mea de ofițer! Văd un cadavru care îți seamănă! Aşa arătai tu, pe vremea când erai om! *(Amândoi se apropie de Regizor.)*
BĂRBATUL: Jefuim morții?
GROPARUL: Legea ne permite. Ne-am câştigat acest drept cu arma în mână. Să ne apropiem. Doar noi, hienele, ştim să savurăm noblețea unui stârv! Oricum, gloaba aceasta nu va mai merge niciodată! *(Scoate pantofii Regizorului.)* Nu mai are nevoie de potcoave! Ei, nici haina nu e de aruncat! *(Regizorul este dezbrăcat de haină.)*
BĂRBATUL: Are ceas de aur… Credeți că-i mai trebuie? *(Ia ceasul Regizorului.)*
GROPARUL: Vezi ce cuminte este un mort? Tace! Rabdă orice! Altruismul lui nu are limite! Tu îi iei ceasul, lui nici că-i pasă! Ehei! Dacă era viu, făcea un tărăboi! Suna la televiziune, chema poliția!
BĂRBATUL *(se încalță cu pantofii Regizorului):* Pantofi noi! Săracul, trăia pe picior mare…
GROPARUL: Are mutră de şef! Ia să-i vedem actele! *(Scoate portmoneul din haina Regizorului.)*
BĂRBATUL: Parcă spunea că e tâmplar…
GROPARUL: Nu el! Taică-său… *(Scotoceşte prin portmoneu.)* Bani n-are... Numai cărți de vizită, o scrisoare de recomandare, chitanțe, facturi neachitate… Ehe, uite şi legitimația de serviciu! *(Sare ca ars.)* Nu se poate! Nu se poate! Am dat de dracu'! *(Aleargă prin scenă derutat, cu legitimația Regizorului în mână.)*
BĂRBATUL: Ce s-a întâmplat?
GROPARUL: Am dat de dracu'! Ți-am spus! Doamne, ce confuzie! Dă-mi sticla! Simt că mă sufoc…
BĂRBATUL *(îi întinde sticla):* Cum îl cheamă, dom' colonel? Şi ce grad are? *(Groparul bea.)*
GROPARUL: Nu se poate… *(Arată spre cadavru.)* El… Dumnealui, vreau să spun... Incredibil… A avut dreptate… Era… regizor…
BĂRBATUL *(îngrozit):* La noi în unitate?
GROPARUL *(gâfâie):* Da, prietene… El este... adică a fost… Regizorul…
BĂRBATUL *(panicat, îşi aruncă mantaua militară):* O, Doamne, ce grozăvie! *(Către Gropar.)* Tu l-ai omorât! Tu, cu flerul tău!
GROPARUL: De unde să ştiu că e regizor? Avea sânge cald!
BĂRBATUL: Iar tu l-ai ucis! Cu sânge rece! Fără milă, în plină stagiune! *(Plânge.)* Unde mai găsim noi un regizor atât de bun?
GROPARUL: Încetează, cretinule! Vinovată e nevastă-ta! Te-ai speriat că-i spală alții picioarele!

BĂRBATUL: Poate că n-a murit definitiv… *(Se apropie de corpul Regizorului.)* Cei mari nu mor niciodată de tot! Să-l readucem la viață… *(Îngenunchează lângă Regizor; îi face respirație artificială.)* Ajută-mă!
GROPARUL *(aplecat peste corpul Regizorului):* Şansele sunt mici… *(Îi face masaj cardiac.)* A pierdut mult sânge…
BĂRBATUL: Nu putem continua acțiunea fără regizor!
GROPARUL: Piesa e banală. Ne descurcăm noi, cumva... E doar o comedie...
BĂRBATUL: Comedie umană! Nu subestima situația! Nevastă-mea va naşte popoare-ntregi!
GROPARUL: Iar începi cu nevastă-ta?
BĂRBATUL: Voi avea miliarde de strănepoți...
GROPARUL: Să-ți trăiască! (*Ia pulsul Regizorului.)* Acesta e mort! Mort de-a binelea! Definitiv şi irevocabil. Muncim degeaba! Nu are puls!
BĂRBATUL: Doamne! Ce-am făcut?
GROPARUL: Aşa a vrut cerul! Eşti martor. Am încercat să-l ajutăm. A căzut şi s-a lovit la cap. A fost un accident stupid. Realitatea e dură, omule! Pământul e plin de obiecte contondente...
BĂRBATUL: Bine, dar...
GROPARUL: Fără comentarii! Ne-am dat silința! Dumnealui însă, ostentativ, nu cooperează! Refuză să se mişte! Nu se implică, n-are pic de bunăvoință Înseamnă că-i place mort. Să fie sănătos!
BĂRBATUL: Ce facem?
GROPARUL: Groapa este singura soluție! Mă irită lipsa lui de reacție. Zace ca prostul! Ehei! Ca să te menții la suprafață trebuie să te agiți, să dai din mâini şi din picioare… Altfel te scufunzi în cenuşiul cotidian! Să-l ia dracu'! Eu îmi fac meseria! *(Prinde Regizorul de picioare şi îl târăşte spre gura de canal.)*
BĂRBATUL: Ne asumăm o mare răspundere...
GROPARUL: Gura! Prinde-i brațele şi ridică!

Regizorul este introdus în gura de canal. Groparul trânteşte deasupra capacul.

BĂRBATUL: Nu pune capacul! În caz de înviere...
GROPARUL: Eşti superstițios ca o babă! Lasă-l să doarmă! În aşteptarea învierii, prinde bine o eră de somn! *(Tare.)* Groapa trebuie bine închisă, amice... *(Oftează.)* Treaba aceasta va mirosi urât mii de ani...

SCENA 25

BĂRBATUL: Totul se răceşte! *(Se uită la ceas.)* S-a făcut noapte în plină zi…
GROPARUL: V-am avertizat! Echilibrul ecologic al planetei e fragil. Nu vă jucați cu clima!
BĂRBATUL: Crezi că nevastă-mea…
GROPARUL: Ea a stricat totul! Mecanica cerească este extrem de sensibilă …
BĂRBATUL: Iart-o! E doar o femeie…
GROPARUL: De fapt, nu e vina ei, ci a ta!
BĂRBATUL: Ce-i de făcut?
GROPARUL: Te urci în Turn şi rezolvi treaba! Nu poate să fie mare lucru! O decuplare…
BĂRBATUL: Nu mă pricep…
GROPARUL: Te descurci tu! Eşti bărbat calificat. Cap de familie…
BĂRBATUL: Mi-e frică! Am rău de înălțime… *(Bărbatul îmbracă mantaua militară.)*
GROPARUL: Soldat, marş în Turn! E un ordin! Ce final stupid! Am săpat atâta ca să pun în lumină lucrurile profunde! (*Bărbatul iese în pas alergător şi urcă în mare grabă scara de serviciu.)*
BĂRBATUL *(din Turn):* Am înțeles să trăiți!
GROPARUL: Cuplează soarele! Trebuie să fie un întrerupător galben acolo jos… Ai înțeles?
BĂRBATUL: N-am înțeles, să trăiți!
GROPARUL: Un buton galben! Jos, am spus! Jos, dobitocule! Ce faci? *(Bărbatul coboară în mare grabă scara de serviciu. Intră în scenă.)*
BĂRBATUL: Am înțeles, să trăiți!
GROPARUL *(decepționat):* Pe loc repaus!
BĂRBATUL: Sunt speriat! De sus se vede bine viitorul. Expansiunea lumii vii! Munți uriaşi de carne, păduri de oase…
GROPARUL: Poveşti! Nu eşti bun decât de interpretări şi deducții. Ți-am spus clar! Un buton, atâta tot. Orice maşinist ştie… Bine! Mă voi urca eu. *(Îşi ia arma.)* Un groparul va urca înntr-o groapă albastră! *(Groparul iese şi urcă pe scara de serviciu.)*
BĂRBATUL: Ce sunt eu? Un amărât de filozof, rătăcit în jungla principiilor! Vântul acesta rece îmi risipeşte amintirile… Uitarea ridică o aripă de praf. Ştiu! Vreți să vedeți sufletul meu în haine de duminică! Temple, moschei, biserici… Atâta piatră pentru a venera o umbră! Nesfârşită va fi noaptea celui care a întunecat soarele…
GROPARUL *(apare în Turn):* E vorba de un buton galben! Mare scofală. Uite-l aici!
BĂRBATUL: Ai mai fost în Turn?
GROPARUL: Am lucrat o vreme în acest birou, cu Regizorul. Sub pământ am fost detaşat mai târziu, abia la începutul erei noastre.
BĂRBATUL: Fă ceva! Frigul mă răpune!
GROPARUL: Ai răbdare! Mi-ar trebui un patent… *(Apasă butonul galben.)* Curios! Nu merge… Cred că s-a ars siguranța! Era aici o lampă de control… Nu mai găsesc nimic. Dumnezeule! Ce haos! Ce dezordine cosmică!

BĂRBATUL: Am înghețat…
GROPARUL: Serios? Butonul galben nu merge. Dacă vrei, apăs pe cel roşu. Butonul atomic. Te vei dezgheța imediat…
BĂRBATUL: Umblă cu grijă…
GROPARUL: Treaba nu e uşoară. E nevoie de reparații capitale… Aici trage al dracului curentul! *(Groparul trage perdeaua albastră de la fereastra Turnului. În scenă intră Femeia.)*

SCENA 26

Bărbatul fumează în tăcere, zgribulit de frig. Femeia are privirea rătăcită. Abdomenul ei este proeminent, sarcina fiind vizibilă. Femeia se apleacă în dreptul tufişului trei, ridicând de jos privighetoarea moartă.

FEMEIA: Ce efemere sunt minunile... Acest ghem de pene colorate a fost cândva un cântec...
BĂRBATUL: Vremelnicie, asta e totul! Vanitate şi prostie. Nici lucrurile nemuritoare nu mai sunt veşnice. Când basmele capătă fundament dialectic, devin ştiințe sociale… Te-am căutat, iubito! Unde ai fost?
FEMEIA: Rătăcesc prin mine însămi. N-am ştiut că sunt atât de încăpătoare, atât de goală... Dar tu, iubirea mea?
BĂRBATUL: Mi-am găsit serviciu bun, la salubritate! Am multă mizerie în gestiune...
FEMEIA: Ce frumos! Prin grija ta, gunoiul se învârte în jurul soarelui, într-o splendidă mişcare de revoluție! Ştiam că vei reuşi. Sunt mândră de tine!
BĂRBATUL: Nu mi-a fost uşor, crede-mă...
FEMEIA: Iubitule, îți dăruiesc această pasăre moartă! Cândva mi-a fost dragă. Păstreaz-o! Acuma e gunoi! Nu mai cântă...
BĂRBATUL: Mulțumesc! Vremelnice sunt toate… *(Pune privighetoarea în buzunarul de la piept.)*
FEMEIA *(priveşte locul în care zăcea Regizorul):* Aici zăcea epava unui sfânt! Zburând prea jos, mai aproape de oameni, un zeu s-a lovit de pământ… Oare se va putea urca la cer cu aripile frânte?
BĂRBATUL: Dacă e zeu adevărat, şi nu o imitație, să stea acolo, pe creanga lui albastră! Misterul trebuie păstrat cu străşnicie, cât mai sus, în pâcla norilor! Ce autoritate poate avea un idol despuiat de taine?
FEMEIA: Bine, dar toți zeii au față umană…
BĂRBATUL: Înainte de toate, zeii sunt şefi! Față de subalterni trebuie să păstreze o anumită distanță! Nu poți aplatiza un mit stratificat! Spaime telurice, conjugate cu himere cosmice? Globalizare! Toată lumea într-o singură sectă! În centrul parcului, îngeri decăzuți, braț la braț cu demoni reformați…
FEMEIA *(îşi prinde abdomenul cu palmele):* Ah!
BĂRBATUL: Globalizare! O singură turmă. Ciobanii pasc, oile stau de pază!
FEMEIA: Cred că nasc!
BĂRBATUL: Eşti gravidă? De ce nu mi-ai spus? *(Mângâie abdomenul Femeii):* Ce face fiica noastră, Omenirea?
FEMEIA: Suferă şi creşte. Încă puțin şi se revarsă...
BĂRBATUL *(tandru):* Copiii mei!

SCENA 27

GROPARUL *(îndepărtează violent perdeaua albastră):* Copiii sunt ai mei!
BĂRBATUL: Ai tăi? Bestie! Nici nu s-au născut şi vrei să-i duci la groapă?
GROPARUL *(gâfâie epuizat):* Sunt ai mei! Toți vor ajunge în mâinile mele! Le voi da uniforme verzi! Îi fac soldați!
BĂRBATUL: Cu cine se vor bate?
GROPARUL *(iritat):* Se vor lupta ei între ei... Vor avea suficiente motive! Pentru că nimic nu mai merge! Totul s-a stricat ireparabil. *(Loveşte în pupitru de comandă cu patul armei.)* Gata! S-a terminat! S-a terminat. S-a dus maşina lumii… Dumnezeii mamii ei de treabă! *(Groparul coboară în fugă pe scara de serviciu.)*
BĂRBATUL *(către Femeie):* Ticălosul! Toate s-au întâmplat din cauza lui…
FEMEIA: Fratele tău este un demon, iubitule...
BĂRBATUL: Îl voi ucide! Stai să vezi! Nu mi-e frică de el… *(Intră Groparul.)*
GROPARUL *(autoritar):* Soldat! Culcat!
BĂRBATUL *(se aruncă pe burtă):* Am înțeles...
FEMEIA *(se întinde pe bancă, acoperindu-se complet cu pătura):* Mi-e frig...
GROPARUL *(către Bărbat):* Pe burtă, înainte!
BĂRBATUL: Am înțeles...

Bărbatul se târăşte supus în direcția Groparului. Deodată îl prinde de picioare şi îl trânteşte la pământ. Cei doi încep o luptă aprigă, cu răsturnări succesive de situație.

BĂRBATUL: Nu te las! Brută cornută!
GROPARUL: Încornorat eşti tu!
BĂRBATUL *(încalecă pe Gropar, prinzându-i mâinile la spate):* Te-am încălecat! Nu mai scapi!
GROPARUL: Vezi că-mi rupi mâna, tâmpitule!
BĂRBATUL: Nu mi-e frică de tine! M-am trezit!
GROPARUL: Te dau afară din serviciu! Lasă că te aranjez eu, pramatie! Dă-mi sticla! Mă sufoc…
BĂRBATUL: Ai băut destul!
GROPARUL: Dă-mi sticla! Simt că înnebunesc… *(Plânge.)*

Bărbatul se ridică şi aduce sticla. Groparul continuă să stea culcat, zguduit de plâns.

BĂRBATUL *(uimit, îi atinge obrazul înlăcrimat):* Lacrimi! E prima dată când văd un monstru plângând...
GROPARUL: Sunt o fire sensibilă! Totdeauna am avut vocație de sfânt. În tinerețe am săvârşit numeroase minuni! Apoi am fost alungat sub pământ. *(Tare.)* Mi s-a poruncit să fac rău! Reține! Fac rău pentru că aşa cere Textul! Sunt impulsiv,

răzbunător, afemeiat, narcoman, alcoolic… Cum apare un viciu nou este trecut imediat în contul meu… Dă-mi să beau!
BĂRBATUL *(îi întinde sticla):* Poftim!
GROPARUL: Mulțumesc! *(Bea.)* O ultimă rugăminte… Ia arma aceea din cui şi împuşcă-mă!
BĂRBATUL: Imposibil! Textul prevede…
GROPARUL: Conform Textului, eu mor asasinat de un înger!
BĂRBATUL: Eu înger? *(Râde.)* Ce glumă sinistră! Ha-ha-ha!
GROPARUL: Eşti limitat, plicticos şi plin de zel! Exact ca un arhanghel! Mişcă-te mai repede! Eu am mai văzut îngeri… Oricum, sfârşitul e aproape... Totul se surpă în neființă, totul se dizolvă în uitare. E frig… Nu mai avem regizor… Eu l-am ucis! Împuşcă-mă! Te rog eu frumos!
BĂRBATUL: Şi cine te va îngropa?
GROPARUL: Tu, bineînțeles! Eşti bărbat! Pui mâna pe lopată! Ce, vrei să mă îngrop singur?
BĂRBATUL Iar copiii?
GROPARUL: Ți-i las pe toți! N-ai decât să-i scuteşti de serviciul militar! Fă-i preoți, asesori populari, dresori de vulpi, sfinți de carieră! Încolonează-i în batalioane de civili paşnici, armate de poeți fricoşi… Hai, omoară-mă! Stârpeşte răul! Trăiască binele!
BĂRBATUL *(îndreaptă arma spre Gropar):* Şi depozitul de vise?
GROPARUL: Te priveşte! Vinzi, închiriezi, lichidezi! Într-o lume de bine mizeria dispare! Canalizarea devine inutilă!
BĂRBATUL: Care ți-e ultima dorință?
GROPARUL *(râde):* Să redau asceților pofta de mâncare, să fac un călugăr să zâmbească…
BĂRBATUL: Eu te-ntreb serios!
GROPARUL: Bine! Împărțim viciile frăţeşte! Dă-mi sticla şi țigările! Le iau cu mine! Femeia, păstreaz-o pentru tine! Rămâi cu bine, bestie binefăcătoare!
BĂRBATUL: Complici totul…
GROPARUL: Dimpotrivă. Lucrurile abia acum se clarifică! Forțele răului au capitulat! Înțelegi? Te las singur în raiul tău păduchios! N-ai decât să ții toate posturile, să te îndopi cu ceaiuri! Eu, damnatul, demonul orb, trebuie să dispar! Toate frustrările unui neghiob ca tine figurează în nota mea de plată! Finalul acestei farse ieftine nu se poate scrie decât cu sângele meu! Eu sunt forța malefică! Mediocritatea îmi vrea capul! E şansa ei de supraviețuire!

Bărbatul se pregăteşte să tragă. Pe bancă, sub pătura verde, Femeia scoate un țipăt. Bărbatul aruncă arma şi se apropie de Femeie.

SCENA 28

BĂRBATUL: A leşinat! Cred că naşte… O, Doamne…*(Către Gropar.)* Nu ştiu ce să fac! Ajută-mă!
GROPARUL: N-am timp! Tu nu vezi că mor?
BĂRBATUL: Naşterea are prioritate…
GROPARUL *(se ridică nervos):* Sunt Gropar, nu moaşă comunală! *(Vine aproape de Femeie. Îi ia pulsul.)* Mâinile-i sunt reci… A leşinat de frig! Femeia aceasta are nevoie de multă căldură…
BĂRBATUL: Soarele a dispărut în plină zi... Regizorul, fie iertat, vorbea de gerul necredinței…
GROPARUL: Superstiții!
BĂRBATUL: Profețiile lui se adeveresc! Frunzele au căzut. Verdele e galben…
GROPARUL: Prostii! Nevastă-ta aduce numai necazuri. *(Se dezbracă de mantaua militară.)* Acoper-o bine! Clima s-a dereglat. Axa planetei s-a lăsat într-o rână. Nici nu e de mirare. Astăzi toți nebunii umblă de capul lor prin slava cerului… Globalizare!
BĂRBATUL: Spectacolul a luat-o razna! Eroii plâng, tremură şi leşină! Grozavă comedie! Se vede că nu avem Regizor!
GROPARUL: E frig! *(Arată spre Femeie.)* Mă tem să nu piardă sarcina… Trebuie să aprindem focul. Dă-mi Textul!
BĂRBATUL: Poftim?
GROPARUL: Dă-mi Textul! Îți poruncesc!
BĂRBATUL: Eşti nebun! Ardem Textul dramatic? *(Îi întinde Textul.)*
GROPARUL: Oricum e inutil. Totul se petrece la voia întâmplării… *(Lângă bancă, cei doi aprind un foc mocnit, din filele Textului.)*
BĂRBATUL *(zgribulit, lângă foc):* Măcar dacă citeam finalul! Eu nu-mi imaginez cum se va termina povestea aceasta…
GROPARUL *(rupe file din text şi le aruncă în foc)*: Linişteşte-te! Sfârşitul e aproape… *(Focul pâlpâie slab.)*
BĂRBATUL: În noapte, mai înalte ca focul, pâlpâie umbrele! *(Oftează.)* O, dacă s-ar întoarce stăpânul!
GROPARUL *(acid):* Aluzii peste aluzii! Devii obositor! Tu nu te simți liber, dacă nu ai stăpân! Vrei să-l chem?
BĂRBATUL: Faci glume proaste…
GROPARUL: Vorbesc serios! Mare lucru, o exhumare!

Groparul se apropie de gura de canal şi înlătură capacul. Priveşte atent înăuntru. Cade în genunchi.

GROPARUL: Inevitabilul s-a produs! În zadar am ars Textul…
BĂRBATUL: Ce vrei să spui?
GROPARUL: N-am mai văzut aşa ceva…
BĂRBATUL: Ce vezi?

GROPARUL: Nu văd nimic! Mormântul e gol…
BĂRBATUL *(se apropie de gura de canal):* S-a întâmplat o minune!
GROPARUL: Nu înțeleg! Aceasta e singura ieşire…
BĂRBATUL: O minune explică totul.

Bărbatul şi Groparul rămân aplecați deasupra gurii de canal. Lângă foc, Femeia se ridică în capul oaselor şi priveşte spre Turn. În Turn îşi face apariția, târându-se, Regizorul. Asupra sa este focalizat un spot puternic de lumină. Este epuizat. Se ridică cu greutate, ținându-se de scaun. E desculț şi fără haină. Tremură de frig. Bărbatul şi Groparul se concentrează asupra gurii de canal. Ei nu văd Regizorul.

SCENA 29

BĂRBATUL *(priveşte în gura de canal):* Minune!
FEMEIA *(priveşte uimită spre Turn):* Minune! A înviat Regizorul!
GROPARUL: Această minune compromite definitiv cariera mea de actor şi om politic… Trebuie să plec…
BĂRBATUL: Unde?
GROPARUL: Înapoi în pământ…
BĂRBATUL: Nu te pripi! Regizorul e tolerant.
GROPARUL: Tu nu-l cunoşti! Suferă de mania persecuției! E răzbunător! Îl ştiu prea bine! Mă va căuta şi-n gaură de şarpe…
FEMEIA *(întinde mâinile rugătoare spre Turn):* Stăpâne! Ai milă de copiii mei!

Femeia rămâne încremenită în rugăciune. Regizorul este scuturat de un acces de tuse cavernoasă. Un clopot bate a înmormântare.

BĂRBATUL *(priveşte spre Turn, cu uimire):* S-a întors! E sus, la el în birou! *(Tare, linguşitor.)* Bine ai venit, stăpâne!
GROPARUL *(speriat):* Fug! De-acum, va fi teroare! Numai sancțiuni şi reclamații… Uită-te la el cum arată! E şifonat, dezbrăcat, umilit, desculț! Dar a învins! Vor veni secole de răzbunare! Dă-mi sticla şi țigările!
BĂRBATUL: N-o să ne mai vedem niciodată?
GROPARUL: Ştiu eu? Poate mă mai cheamă… Când se va ivi un surplus de cadavre…
BĂRBATUL: Adio, prietene! Am învățat multe de la tine! *(Îmbrățişează Groparul.)*
GROPARUL Fii bărbat! Ai grijă de această planetă! Este groapa noastră comună…

Groparul dispare în canal. Bărbatul pune capacul deasupra. Se spală pe mâini la izvor, după care îngenunchează lângă Femeie, cu fața spre Turn, în poziție de rugăciune.

SCENA 30

Regizorul încearcă să restabilească ordinea, manevrând butoanele pupitrului de comandă. Efectele sunt contrare aşteptărilor. Frigul devine mai pătrunzător. Un vânt tăios împrăştie frunze galbene. Bărbatul şi Femeia rămân în genunchi lângă focul care arde mocnit.

FEMEIA: Unde e verdele tinereții mele?
BĂRBATUL: Soare! E nevoie de Soare! Frigul ne ucide, stăpâne!
FEMEIA: Sângele nu mai zburdă, o adoratule
BĂRBATUL: Între două stele, ocean de întuneric! Uneşte-ne, Doamne, prin lumină!

Regizorul îi priveşte absent. Soarele pâlpâie ca o lumânare. Lumina creşte uşor în intensitate. Noaptea revine. Vânt lugubru. Urlete de lupi. Regizorul tremură. Se întoarce cu spatele, pregătindu-se să iasă din Turn. Croncănit de corbi.

FEMEIA: Nu ne părăsi, adoratule! Copiii mei trebuie să vadă soarele! O, nu pleca!
BĂRBATUL: Un univers de gheață… În neputința lor, tremură şi zeii… Nu! Nu, stăpâne! Prea mult absurd! Nu se poate termina aşa o comedie!

Regizorul stă cu spatele la lume. Tuşeşte dureros. Iese din Turn, lăsând uşa deschisă. Vântul, din ce în ce mai aprig, trânteşte uşa. Clopotul continuă să bată.

FEMEIA *(tristă):* M-a părăsit! O vorbă nu mi-a spus... Nu mi-a aruncat nici măcar o privire! De-acum, mi se va arăta numai în vis… Doamne, cât de mult l-am iubit…
BĂRBATUL: Spune drept, te-ai culcat cu el?
FEMEIA: În fiecare noapte adorm cu el în gând…
BĂRBATUL *(gelos):* Degeaba! Uite că te-a lăsat!
FEMEIA: Unde crezi că s-a dus?
BĂRBATUL: Sus. Dincolo de nicăieri. Mai presus de orice ideal! Acolo unde gândul omenesc nu răzbate! *(Scuturat de un râs isteric.)* Să-l ia dracu'! Am scăpat de mofturile lui interminabile! N-o să-l mai vedem niciodată!
FEMEIA: Nu! El nu mă poate uita! Avea răsuflarea fierbinte… Sărutul său era omenesc…
BĂRBATUL: Târfă! Tu l-ai nenorocit! Pe el şi pe noi! Îți trebuia o idilă imposibilă… Un iubit din sferele albastre…Ştii ce-ai făcut! Ai băgat o întreagă planetă în rahat…
FEMEIA: Se va întoarce! Mi-a promis nemurirea!
BĂRBATUL *(răutăcios):* Vorbe de bărbat…
FEMEIA: În cuvintele lui voi crede veşnic… *(Îşi apasă abdomenul cu palmele.)* Doamne, ce durere! Trebuie să nasc… Ceasul e aproape…
BĂRBATUL: Nu acum! Ai puțină răbdare! Momentul e total nepotrivit. Cred că-ți dai seama…

Intră Regizorul, şchiopătând. Bărbatul şi Femeia îl privesc uimiți. Regizorul înaintează lent, trăgându-şi cu greutate piciorul drept. Tremură de frig. Tuşeşte. În mâini ține primul exemplar al Textului dramatic. Privire inexpresivă, absentă.

SCENA 31

FEMEIA *(în extaz):* Te-ai întors, adoratule!
BĂRBATUL *(spăşit):* O, stăpâne!
FEMEIA: Nu m-ai uitat…
BĂRBATUL: Frigul ne mănâncă…
FEMEIA: Binecuvântează-mă! De ce nu spui nimic? *(Sărută mâinile Regizorului.)* Doamne, ce mâini de gheață!

Absent, cu un gest mecanic, Regizorul îi îndreaptă Femeii o şuviță de păr. Rupe file din Text şi le aruncă în foc. Are un nou acces de tuse. Se opreşte în fața Bărbatului, privindu-l fix.

BĂRBATUL: Ce ochi sticloşi! Un mort viu! Înfruntă frigul desculț, numai în cămaşă…
FEMEIA: Îmbracă-l, iubitule! E totuşi un zeu…
BĂRBATUL: Cu mine vorbeşti? A, da! Desigur*… (Aleargă la carcasa avionului din care aduce în grabă o manta militară şi nişte papuci de casă.)* Altceva n-am găsit! Trebuie să ajutăm zeii! Ce timpuri am ajuns să trăim!

Pune mantaua pe umerii Regizorului. Total necomunicativ, acesta încalță papucii şi trece mai departe. Se opreşte în fața gurii de canal. Înlătură capacul. Priveşte mirat înăuntru. Din canal, scoate capul Groparul.

SCENA 32

GROPARUL: Din adâncul abisului te-am strigat! Iartă-mă, Doamne! Am avut un moment de rătăcire, a fost o clipă de maximă confuzie…
BARBATUL: De vină sunt simțurile noastre relative! Apăsătoare e umbra celor mari...
GROPARUL: Ce sunt oamenii? Ai pus ambiții dumnezeieşti în carcasa unor insecte, stăpâne! Ne-ai făcut prea simpli, pentru trăiri atât de înalte! *(Sărută picioarele Regizorului.)*
BĂRBATUL: A fost un accident… Nu se va repeta.
GROPARUL: Pe cuvântul meu de onoare…

Regizorul îl priveşte fix. Întinde mâinile tremurând spre Gropar. Acesta se ridică. Regizorul îi prinde mâinile şi i le sărută.

GROPARUL: O, Dumnezeule bun şi iertător! Tată al speranței! Săruți mâna care te-a ucis! O, cerule! Mă sufocă atâta virtute… *(Groparul vrea să scoată sticla din buzunar, dar se abține. Îşi aprinde totuşi o țigară. Regizorul îl priveşte întrebător, incoerent. Groparul îi întinde pachetul de țigări.)* Vrei şi tu una, Doamne?

Regizorul ia o țigară. Groparul i-o aprinde. Regizorul se întoarce cu spatele la ceilalți. Stă zgribulit, izolat, departe de foc. Tuşeşte. Trage din țigară.

BĂRBATUL: Globalizare. Viață pe un singur palier. Metafizică în devălmăşie. Patrulaterul strâmb a murit. Despuiată de mister, realitatea păstrează o singură față.

Vântul urlă mai aprig ca oricând. Îşi fac apariția primii fulgi de zăpadă viscolită.

GROPARUL: Doamne, ce comedie! E iarnă!
BĂRBATUL: Iarnă! Iarnă în rai!

Lângă foc, Femeia scoate un țipăt, cuprinsă de chinurile facerii. Bărbatul şi Groparul o ajută. Regizorul continuă să stea cu spatele la lume. Trage ultimul fum, după care o striveşte țigara cu piciorul. Fața i se luminează, tot mai destinsă. La orizont mijesc zorii unei noi dimineții. Lumina este în creştere. Zâmbeşte din ce în ce mai larg. Râde, sănătos, puternic, zgomotos. Femeia continuă să țipe. Bărbatul şi Groparul râd şi ei. Un râs colectiv zguduie scena. Țipetele Femeii încetează. Se aude un plâns de nou-născut, tot mai puternic. Glasul copilului se împleteşte cu râsul general. La orizont se vede geana soarelui, dar continuă să ningă viscolit. Cade cortina.

Sfârşit